

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Szwajcarię umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób (Dz.U. 2002, L 114, s. 6) oraz dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22). Skarżący uważa bowiem, że Konfederacja Szwajcarska wydała w lipcu 2013 r. postanowienie o ograniczeniu prowadzenia działalności przez lekarzy w strefach o nadmiernym poziomie ich zatrudnienia na koszt szwajcarskiego obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego, co stanowi pośrednią dyskryminację ze względu na narodowość w zakresie, w jakim ograniczenie to nie dotyczy lekarzy, którzy uzyskali trzyletnie doświadczenie w szwajcarskich szpitalach uniwersyteckich.
2. Zarzut drugi dotyczący braku środków dyskryminujących ze strony Unii Europejskiej wobec lekarzy będących obywatelami szwajcarskimi w ramach zasady wzajemności w prawie międzynarodowym, co powinno zdaniem skarżącego zostać stwierdzone przez Sąd.
3. Zarzut trzeci dotyczący zawinionej beczynności Komisji, jako że ciążył na niej obowiązek działania ze względu na to, iż jest ona gwarantem traktatów na mocy art. 17 ust. 1 TUE oraz praw podstawowych obywateli Unii Europejskiej. W tym względzie skarżący powołuje się na zasadę uzasadnionych oczekiwań względem instytucji i pewności prawnej praw nabytych.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że brak reakcji na wezwanie skierowane przez skarżącego do Komisji o podjęcie pilnych działań faktycznie stanowi dorozumianą odmowę, a zatem niekorzystną decyzję.
5. Zarzut piąty dotyczący odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 340 TFUE z tytułu beczynności.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2019 r. — Breyer/Komisja

(Sprawa T-158/19)

(2019/C 206/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Patrick Breyer (Kilonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Breyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 stycznia 2019 r. dotyczącej wniosku o sygnaturze Ares(2018)6073379;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: Błędne zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ (ochrona interesów handlowych)
  - W ramach zarzutu pierwszego podnoszone jest, że rozpowszechnienie dokumentów dotyczących zezwolenia na projekt badawczy iBorderCtrl i przeprowadzenia go nie naruszyłyby handlowych interesów członków konsorcjum. Przedmiotem projektu „Intelligent Portable Border Control System” jest rozwój nowych technologii w zakresie kontroli wjazdu na teren kraju, wprowadzenia „zautomatyzowanego wykrywania kłamstw”, a także obliczania poziomu ryzyka.
  - Dodatkowo podnoszone jest, że istnieje przeważający publiczny interes w rozpowszechnieniu spornych dokumentów.
2. Zarzut drugi: Błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (rozpatrywanie wniosków)
  - W ramach drugiego zarzutu podnoszone jest, że Komisja rozpoznała jedynie wniosek dotyczący udzielenia dostępu do dokumentów dotyczących przeprowadzenia projektu badawczego iBorderCtrl, natomiast wniosek dotyczący zezwolenia na ten projekt nie został rozpatrzony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2019 r. — Vincenti/EUIPO

(Sprawa T-174/19)

(2019/C 206/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Guillaume Vincenti (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego EUIPO, doręczonych pismem z dnia 6 czerwca 2018 r., o nieawansowaniu skarżącego do następnej grupy zaszerogowania (AST 8) w ramach postępowań w sprawie awansu za lata 2014, 2015, 2016 i 2017; oraz